

SBĀ•RĀ•M, SBĀ•RĀ•Ā , SBĀ•RĀ•ME

ĀšterĀ½, 19 leden 2016

Myslím, Ā¾e moje úplnĀ prvni sbírka byla sbírka porcelánových stĀ™epĀ. Bydleli jsme v mĀ›stĀ› porcelánu, do jedné továrny bylo doslova jen pĀ™es plot, tak se nedivte malé holce, Ā¾e si z tĀ›ch výprav schovávala stĀ™epy s pomnĀ›nkami, rĀ›Ā¾iĀ•k jiným kvítím. Zdobila jsem si s tím své hrady z písku :-). OpravdovĀ›jší byla druhá sbírka - nálepek z krabiĀ•ek od sirek. PĀ™i výpravĀ› s dĀ›tmi sousedĀ› na společnou pĀ›du jsme našli poklad škatuli právĀ› s tĀ›mito nálepkami...

HodnĀ› bylo stejných, tak jsme se doĀ™me podĀ›lili. Ale u nás nikdo nekouĀ™il, vaĀ™ilo se na elektrice, pouze v podkroví by kamna, ve kterých se v zimĀ› topilo dĀ™ívím a uhlím, takĀ¾e prostĀ› zdroj nových nálepek nebyl. A sbírka, do které nic nepĀ™idáváte, nemá smysl. TakĀ¾e skutečným sbĀ›ratelem jsem byla aĀ¾ kdyĀ¾ jsem se pustila do sbírání známek. Je na místĀ› sdĀ›lit laskavým Ā•tenáĀ™m, Ā¾e maminka, vystudovaná zootechniĀ•ka, uklízela nejprve kancelá™me ve zmínĀ› porcelánce (proto jsme tam byli jako doma), a nakonec 20 let roznšela poštu. Ne, nestrhávala z dopisĀ› známky, to ne, ale protoĀ¾e já jsem se vĀ›novala sbírání známek se zviĀ™aty a brácha s dopravními prostĀ™edky, tak si maminka tu a tam o zajímavou známku z dopisu Ā™ekla lidem, kterým chodilo hodnĀ› pošty nebo dopisy ze zahraniĀ•í. A pak uĀ¾ jí její klienti sami známky stĀ™ádali, vĀ›tšinou dĀ›chodci, vdĀ›Ā•ní, Ā¾e mohou nĀ›komu udĀ›lat známku odstĀ™iĀ¾enou z obálky… PozdĀ›ji jsem nakupovala sbĀ›ratelské obálky se známkami; to bylo pro malého filatelistu nĀ›co jako „štĀ›stíĀ•ko“ z hraĀ•káĀ™ství (pamatujete na nĀ›j? Za korunu krabiĀ•ka, v nĀ› pĀ™ekvapení ‐ balonek, prstýnek, zviĀ™átko z korálkĀ› a drátu…), protoĀ¾e prĀ›hledným okénkem bylo sice nĀ› známek vidĀ›t, ale vĀ›tšina známek byla také pĀ™ekvapení… Kolik bude tĀ›ch, co ješ nemám? Kolik naopak bude stejných, co uĀ¾ mám, a budou na výmĀ›nu? Budou ale takové, co nemá Hanka nebo Irenka? Nebyla jsem sama, kdo si kupoval obálky se zviĀ™aty, nebo „konĀ›“, „psi“, „koĀ•ky“, tak jsme pak s kamarádkami známky mĀ›nily. A samozĀ™ejmĀ› se chlubilý svými sbírkami, prohlíĀ¾eli si navzájem svoje alba; aĀ¾ teĀ› uvĀ›domuji, kolik v tom bylo pĀ™átelství. Byl dĀ›vod se navštĀ›vovat, a kdyĀ¾ se k nám pĀ™idal nĀ›kdo další, obvykle jsme mu navalily známky, co uĀ¾ jsme kaĀ¾dá mĀ›ly dvakrát, a nebylo je s kým mĀ›nit. Jedna mi prozradila zdroj, odkud má celé zviĀ™átkové aršiky, a tak jsem Ā•as od Ā•asu vyráĀ¾ela do prodejny Pofisu (poštovní filatelistická sluĀ¾ba). To byla pro dĀ› velká výprava ‐ autobusem aĀ¾ do mĀ›sta, a pak pĀ›šky za Zítkovo kolonádu… Sbírkou známek ve dvou albech stále mám, Ā¾ádné dĀ› v ní nepokraĀ•ovalo. Další dĀ›tskou sbírkou byly pohlednice. Brácha sbíral exotiku ‐ moĀ™me, cizí mĀ›sta, zde opĀ›t vypomáhala maminka; já sbírala konĀ›, na pohledech kupovaných v trafice. A vĀ›bec všechno s koĀ›mi a o koních ‐ kniĀ¾ky, Ā•asopisy, plakáty, obrázky, figurky. Pokud bylo v jakémkoliv Ā•asáku nĀ›co o koních, vystĀ™ihla jsem si aspoĀ› fotografii, kdyĀ¾ ne celý Ā•lánek. NĀ› které z knih mám dodnes, jiné se nĀ›kam zatoulaly. Pohlednic jsem nasbírala od dĀ›tství aĀ¾ do dospĀ›losti docela dos (asi 2000), aĀ¾ mne to pĀ™estalo bavit. UĀ¾ jsem nemĀ›la pĀ™ehled, co ve sbírce mám a co ne. VĀ›tšinu pohledĀ› proto darovala kamarádce, kterou to neomrzelo, a nechala si pouze pohledy s poníky. Jednoduše ‐ pokud chovám shetlandské poníky, má smysl stĀ™ádat pohlednice s nimi a kochat se krásou tĀ›chto malých chlupĀ•Ā›.

Moc jich nebylo, tak jsem hledala další a další a nyní jich mám cca 300, pĀ™evĀ¾nĀ› zahraniĀ•ních. NĀ›kolik dokonce s našimi poníky, protoĀ¾e dnes uĀ¾ je moĀ›né domluvit se s vydavatelem na malé sérii pohledĀ›, pokud si mĀ›Ā¾e on vybrat z nĀ›kolika nabídnutých snímkĀ› takový, který i jako pohled prodá… TakĀ¾e tato sbírka mĀ› spojuje s a dodnes ji aktivnĀ› doplĀ›uji, je-li Ā•ím. Rozsah dvou ještĀ› ne plných alb umoĀ¾Ā›uje sbírku uspoĀ™ádat a mít o ses pohlednicích pĀ™ehled. Z koĀ›ských figurek mi zĀ›staly jen porcelánové od tatínka, dva vzpínající se konĀ›. NĀ› které vĀ›ci rozdala jako ceny, kdyĀ¾ jsem poĀ™ádala malé soutĀ›Ā¾e pro dĀ›ti, co ke mnĀ› chodily jezdit, zbytek vlastním dĀ›tem na hra. Nechávala jsem si jen sklenĀ›né koníky, které mi darovala spoluĀ¾aĀ•ka, a pár stĀ™íbrných pĀ™ívĀ›škĀ› na krk. Ty j svém „sbírkovĀ› kritickém“ období obhajovala se slovy ‐ aspoĀ› to není nic, co jen tak leĀ¾í v šuplíku, krabici, nebo stojí nevnímáno na polici. Tyhle prostĀ› nosím na stĀ™ídaĀ•ku na krku! No, jak š roky, i tuto sbírku pĀ™ívĀ›škĀ› (a pozdĀ›ji i broĀ¾í) postihlo zákonité „nakynutí“. ProĀ• zákonité? Jakmile nĀ›komu pĀ™iznáte, co sbíráte, udĀ›láte mu radost ‐ uĀ¾ ví, co vám má koupit! VĀ¾dyĀ¾ co si mají dávat dospĀ›lci navzájem k narozeninám, svátkĀ›m, vánocĀ›m? U mĀ› je výhoda, Ā¾e mĀ› potĀ›ší vĀ›ci s motivem konĀ›, nebo tedy figurka konĀ›, tĀ™ebas i houpacího. TakĀ¾e nakonec tu sbírku figurek zase mám ‐ se sklenĀ›nými koníky (vĀ•etnĀ› dv mnou pĀ™ivezených jako suvenýr z Benátek), s porcelánovými a keramickými, které jsem vĀ›dy opatrovala, ale i s kovovými, dĀ™evĀ›nými, a umĀ›lohmotnými, z nichĀ¾ Ā•ást kdysi patĀ™ila (nakonec doĀ›asnĀ›) dĀ›tem, a kdyĀ¾ uĀ¾ je nechtĀ›ly a „krámy“ na pĀ›du, zachránila jsem si je.

NĀ›jaký Ā•as to nebylo kam dát, ale pak se dokonĀ›ily pokoje v patĀ™me a já mám plno zdí na police, ve kterých mám sbírku roztĀ™ídĀ›nou. Ano, je to „lapaĀ• prachu“, ale nĀ› které figurky uĀ¾ jsou nejen dekorací, ale vzpomínkou. Sbírká stále jaksi aktualizovaná, protoĀ¾e na jedné stranĀ› pĀ™ibývá tu a tam nĀ›co nového, co pĀ™ikoupím (jako tĀ™eba letos benĀ›tští koníci), nebo dostanu (naposled malý dĀ™evĀ›ný houpací koník od Šárky), a naopak ubírám postupnĀ› obyĀ•ejné umĀ›lohmotné konĀ› a ty opĀ›t pĀ™íleĀ¾itostnĀ› rozdávám dĀ›tem z našeho pony školky. PĀ™ívĀ›škĀ› broĀ¾í s konĀ›m mám uĀ¾ tolik, Ā¾e se unosit nedají. NestĀ™ídám všechny, mám své oblíbené, ostatní mám uloĀ¾e v albu pĀ›vodnĀ› urĀ•enému na mince (má listy tvoĀ™ené malými umĀ›lohmotnými kapsiĀ•kami). ProstĀ› klasická sbírka, která našetřít nezabírá mnoho místa. U rodiĀ•Ā› mám velkou polici s porcelánovými miniaturkami ‐ pĀ™evĀ¾nĀ› váziĀ•kami a zviĀ™átky. Táta mĀ› vybízí, aĀ¾ si to odvezu, ale já oponuji ‐ aspoĀ› se mám na co dívat, kdyĀ¾ jsem u vás. Otec sbíral celý Ā¾ivot porcelán, protoĀ¾e pracoval v porcelánce a dostal se do všech provozĀ›, nyní ale sbírku postupnĀ› rozdává. ChtĀ›l, abych si vzala i sbírku asi 50 pĀ›litrĀ› a tuplákĀ›, ale na tu uĀ¾ naplánované místo nemám.

Proto jsem si vybrala ty miniatúrky. Co je sbírám? Snad různé ulity a mušle, ale u mě je mám několik let jen v krabici a čekají, zda bude někde, a dokonce máme rekonstrukci domu, na nějaké vhodné místo, snad orchideje, kterých jsem psala minule, možná poháry z výstav? Rozhodně ty sbíráš kdý, kdo někde soutěží, ne? Kdo by, sakra, měl pohár? Doklad, že byl někde v našem nejlepším? Nebo druhý nejlepším?

V tomto případě jde o ocenění koní, často mnou odchovaných, takže jde o doklad správného chovatelského úsilí. Nebyl jeden, dva, pak řada pohárů na horní polici knihovny, nakonec plná vitrína z IKEA, a když nestačila, pak koupila jsem další. Za 20 let jezdění po výstavách jsem prostě také vytvořila sbírku, ale pořád vím, kdy a který poník každému pohár pro mne získal. Ale o tom možná jindy... A co sbíráte vy? Nebo co jste sbírali? MILENA